

Ще ніколи не було Семенови на серцю так тяжко, як сьогодні. Не одно вже лихо перебув, здає ся, одної днини не було у нього без журби і клопотів, набідив ся немало, звичайно як бідний сільський робітник, без своєї хати, без свого кусника землі.

Семен мав жінку і трое малих дітей. Найстаршому хлопчикови буде на Петра заледви четвертий рочок, а найменше недавно що вродилось. Жінка і досі з ліжка не вставала, ослабла, спала на силах, а сама виглядала так, що хоч її зараз клади в домовину. Бувало по двох перших дітях, то вже третьої днини починала свою звичайну роботу, а тепер уже цілих п'ять неділь слабує. Коли-б проживала в достатках, коли-б мала чим належито прокормитись, певно не хорувала-би так довго.

Журился Семен, дивлячись на жінку свою хору, на діточки голодні, та ніяк не міг він лихovi зарадити. П'ять неділь сидить уже дома без роботи, марнує дорогий весняний час і жне тим, що добрі люди дадуть йому на "відробок".

Була великодня субота. Семен сидів на лаві і сумовито дивився проти себе. На серцю було йому так тяжко, наче хто цілу гору каменя звалив на нього. Завтра великдень. Кождий християнин, навіть її найбідніший, пристарає ся, як Господь велить, на те найбільше свято, лиш він один на світі, наче той нехрист очікує святого воскресеня. Не будуть його діти тишитись писанками, не муть навіть свяченого кушати...

Закрутились йому в очах сльози і кульками спливали по змарнілїм обличчю.

Чого-ж ти, чоловіче, ось-так бовванієш? обізвала ся слабим голосом Домка, — кажу тобі, підї до брата Івана, а він може хоч якою насочкою нас запоможе.